

Bevezetés

Ennek a könyvnek a témája a mennyek országáért vállalt szüzesség és cölibátus. De a szüzesség vagy a cölibátus mellett, hogy néhány ember számára *tanács*, más formában mindenkinek szóló *parancs* is. Hiszen azon túl, hogy olyan állapot, amelyet szabadon választhat az ember egy egész életre, kötelesség is, vagy jobban fogalmazva mindenkinek szóló eszmény és evangéliumi ajánlat az élet egy meghatározott szakaszára, méghozzá arra az időszakra, mely megelőzi a személyes hivatás végleges megválasztását.

Ebben az értelemben a könyvben szereplő gondolatokat nem kizárólag a szerzeteseknek és a papságra készülőknek szánom, hanem minden megkelesztettnek. Azok a motivációk, amelyeket az Isten országáért vállalt szüzességgel kapcsolatban majd felfedezünk, támogathatják és motiválhatják egy hívő lány vagy fiú erőfeszítését is, aki meg akarja őrizni saját tisztaságát és fizikai valamint lelki érintetlenségét egészen az esküvője napjáig. Ha a szüzesség az, ami lehetővé teszi, hogy a megszentelt életet élő azt mondhassa Krisztusnak, „minden ízletes gyümölcsömet neked őriztem, szerelmem” (Én 7,14), akkor a házasságig megőrzött érintetlenség az, ami lehetővé teszi, hogy az esküvő napján a szeretett személyt azzal a kimondhatatlan és titokban mindenki által vágyott ajándékkal örvendeztethessük meg, hogy hallhassa ezt az ígét a szavak legszorosabb értelmében: „Minden ízletes gyümölcsömet neked őriztem, szerelmem.”

S akkor még nem is szóltunk arról, hogy a szüzességről és a cölibátusról csak úgy lehet beszélni, hogy folyamatosan szembe állítjuk velük a házasságot. Így a róluk való gondolkodás egyben a házasságról való elmélkedés is, sőt bizonyos értelemben épp e szembeállításból lehet leginkább felfedezni saját karizmánk természetét és a benne rejlő jót.

Ma annak vagyunk szemtanúi, hogy az uralkodó kultúra ostrom alá vette a szüzességet mint értéket. Jól ismerjük a hajlamot arra, hogy az ember megvesse, amit elveszített vagy amit nem tud elérni (ez mondatja a rókával a mesében, hogy „*Nondum matura est*” – savanyú a szőlő). Ezért a világ kultúrája gyanú, sőt akár nevetség tárgyává is teszi ezt a hagyományos értéket, amelyet a természet maga is oltalmaz körülvéve a szemérem finom, de ellenálló védelmével. A környezet hatására – gyakran éppen az iskolai környezetben, mely az érlelődést volna hivatott előmozdítani – a fiúk és lányok kénytelenek szégyenkezni érintetlenségük miatt, s mindent megtesznek, hogy titkolják, vagy éppen olyan élményekről szóló történeteket találnak ki, amelyekben nem is volt részük, csak hogy ne tűnjenek másnak, mint a többiek. A képmutatás, mely egykor a bűn által az erénynek fizetett adó volt, most az erény adója a bűnnek, ahogyan valaki találóan megállapította.

Ennek az esztelen támadásnak az egyházon belül is érezhetőek a hatásai, s nem is lehetne máshogy, hiszen ebben a világban élünk, ennek a világnak a levegőjét szívjuk, amely minden eszközt bevettve ostromol minket és próbál eltántorítani az evangéliumtól otthonunkban s azon kívül egyaránt. Néha

azt halljuk, hogy a szüzesség és a cölibátus nem teszi lehetővé az egészséges és teljes személyi kibontakozást; nem engedi, hogy a férfi egészen férfi, a nő pedig egészen nő legyen. Úgy látom, hogy hivatásgondozásunk alapvetése is gyakran ezekből az állításokból következik. Néha, amikor hivatástisztázó programokon vettem részt, az volt a benyomásom, hogy a különleges megszenteltségre szólító hivatás elfogadására való felhívás mögött az alábbi hallgatólagos, de világos meggyőződés áll: „Válasszátok a mi életformánkat *annak ellenére*, hogy együtt jár a cölibátussal és a szüzességgel; hiszen hozzájárulhattok az ország eljövételéhez, segíthettek a szegényeken, öntudatra ébreszthettek sokakat, élhettek szabadon a tárgyak rabságától, előmozdíthatjátok a társadalmi igazságosságot.” Azt hiszem, egyszerűen felül kell vizsgálnunk saját kishitűségünket, s vennünk kell a bátorságot, hogy a fiatalokat ne *annak ellenére* hívjuk megszentelt életállapotunk választására, hogy az együtt jár a szüzességgel és a cölibátussal, hanem éppen *amiatt*, vagy legalább *amiatt* is. Akárcsak a múltban és az egyház születésekor, talán most is éppen ez az eszmény lehet az, amelybe beleszeretnek a fiatalok, s amely – eltántorítás helyett – a szerzetesi és a papi élet felé vonzza őket.

Az Isten országáért vállalt szüzesség ugyanis ragyogó érték, amelyet a divat és az idő nem képes megváltoztatni. Lehet, hogy összefog ennek a világnak minden ereje és minden bölcsessége, összefognak az úgynevezett humán tudományok, s tiltakoznak ez ellen az életforma ellen olyannyira,

hogy „a múlt gyalázatának” nevezik és a gyanú sokféle árnyékát vetítik rá. Hozzátehetjük még mindehhez azok bűneit és hűtlenségeit, akik ezt az életformát választották és tudják magukénak. Az Isten országáért vállalt szűzi életforma mégis megmarad, mert Jézus rendelte így. Senki sem tépheti ki a földből ezt a hajtást, amelyet az Isten Fia saját kezével ültetett, amikor a világba jött.

A világ anélkül, hogy észrevenné, lerója a tisztelet adóját ez előtt az érték előtt, amikor a „szűz” szót a reklámok nyelvezetének egyik leghangsúlyosabb hívószavává teszi. A legjobb minőségű gyapjút az olasz nyelvben „szűz gyapjúnak” hívják, a legtisztább olaj jelzője pedig az „extra szűz”. Ami az ember termékei és a föld terményei közül a legszebb és legérintetlenebb, azt a szűz szóval illetjük. Újra birtokba kell vennünk azokat a szavakat és szimbólumokat, amelyeket a szekularizált kultúra a Bibliából és a keresztény hagyományból vett, de teljesen kiüresítette azok vallási tartalmát. Ilyen szó többek között a szüzesség is.

Egy olyan korban, mint a miénk, amelyben a visszaélések a szexualitás terén az élet forrásait veszélyeztetik, s a természet a tiltakozás baljós jeleit küldi, a hívők számára kötelesség és öröm az evangélium radikális alternatívájának felfedezése. Ez az alternatíva nem minősíti le és nem tekinti bűnösnek a szexet, hanem rávilágít emberi, szabad és értelmes voltára, és megakadályozza, hogy pusztán az ösztönök vagy a banalitás szintjére alacsonyodjon. Ahogyan a költő Tagore mondja: „A tisztaság olyan gazdagság, mely a szeretet bőségéből fakad” (és nem annak hiányából).